

Když já tak rád putuju!

„*Hola*,“ pozdravila mě žena ve věku mojí maminky, a aniž vzhlédla od stolu, vzala si ode mě pomačkanou knížečku. Otevřela ji a očima přejížděla přes jednotlivá razítka tak soustředěně, jako by si představovala všechna místa, kde jsem je v uplynulých čtyřech týdnech nasbíral. Když se dostala na konec, poprvé se na mě podívala. „Šel jste rychle. Kolik vám je let?“ zeptala se. Pak sáhla pro diplom s kresbou svatého Jakuba, patrona všech poutníků a také cesty, kterou jsem právě dokončil.

„Minulý týden mi bylo devatenáct,“ odvětil jsem. Dáma se usmála a začala na diplom přepisovat mé jméno v latině.

„Příště už půjdete pomaleji, uvidíte,“ poznamenala u toho.

„Příště?“ podivil jsem se.

Žena znovu zvedla zrak a tentokrát se mi zadívala přímo do očí. „Do Santiaga nikdo nechodí jenom jednou. To jste nevěděl?“ Oznámila mi to jako obecnou pravdu a já to také tak přijal. Pak mi diplom předala a potřásla mi rukou. Naposledy mi přitom věnovala svůj prorocký úsměv. „Blahopřeji. A až vyrazíte příště, vzpomeňte si na mě. Já vám to říkala.“

Na dámu z poutnické kanceláře v Santiagu de Compostela jsem si v následujících letech skutečně vzpomněl ještě mnohokrát. Poprvé už o týden později, když jsem se vrátil domů a maminka hlásila, že mi přišel dopis ze Španělska. Byla v něm ona knížečka s razítky, které se říká *kredenciál* a slouží jako průkaz poutníka. Ztratil jsem ji hned po odchodu z poutnické kanceláře a dvě hodiny po ní marně pátral. Obyvatelé

Santiago de Compostela naštěstí vědí, jak moc kredenciál pro poutníky znamená, a tak jsem se stal svědkem dalšího malého zázraku téhle cesty. Někdo z místních můj kredenciál našel a poslal ho na adresu, kterou našel napsanou na první stránce.

Znovu jsem si na dámu vzpomněl rok nato, v červnu 2012. Zase jsem měl batoh na zádech a loučil se s rodiči. Bylo mi dvacet a vyrážel jsem pěšky do Říma. Tentokrát od prahu rodného domu, stejně jako středověcí poutníci. „Na pouť se nikdo nevydává jenom jednou. To jste nevěděli?“ seznamoval jsem mámu a tátu s tímhle pravidlem.

Rodiče ho neznali, ale už brzy se o jeho platnosti měli sami přesvědčit. Aby pochopili synovu vášeň, vydali se do Santiaga ještě na podzim a vrátili se tak nadšení, že si další výpravu naplánovali hned na příští rok. Ke katedrále svatého Jakuba tentokrát neputovali ze španělského Burgosu, nýbrž z portugalské Coimbry. A cesta Portugalskem se jim líbila natolik, že si ji v roce 2016 zopakovali ještě jednou. Tehdy si jako suvenýr odvezli dlaždici se žlutou šipkou, která teď visí u vchodových dveří našeho domu. Díky ní si rodiče na camino, jak se pouti do Santiaga de Compostela obvykle říká, vzpomenu každý den.

I mně přirostlo putování k srdci coby ideální způsob, jak poznávat svět. V následujících letech jsem se přes Turecko a Izrael vydal do Jeruzaléma, jindy jsem prošel kus Gruzie. Touha po dobrodružství mě zavedla až do nepálské džungle, na hřebeny Himálaje a do srdce Číny. Tam všude jsem putoval po svých a dostal se díky tomu tak blízko místním lidem, jak to jenom bylo možné.

Tou dobou už v naší rodině propukla poutnická epidemie naplno. Do Santiaga de Compostela totiž vyrazil také bratr. Prý nám chtěl dokázat, že jeho putování bavít nebude. Mezi roky 2015 a 2019 se o to na různých trasách pokusil hned třikrát a na cestu se chystá i počtvrté. Zdá se, že ve svém dokazování neuspěl.

Posledním členem rodiny, který dosud před věžemi katedrály v Santiagu nestanul, je naše osmdesátiletá babička. Už dávno jsem u ní ale zpozoroval rostoucí nervozitu. Kdykoli na návštěvě otevřeme téma pěší chůže, začne si stěžovat na kolena a odvede řeč jinam. Myslím, že se obává nákazy.

Do svých pětadvaceti jsem pěším putováním po různých koutech světa strávil asi půl roku a nachodil něco kolem pěti tisíc kilometrů. Pak jsem začal cítit, že chci prožít také jiná dobrodružství než jenom chodit

pěšky někde hodně daleko. Zároveň ve mně ale uzrály poslední dva poutnické sny a já doufal, že dostanu příležitost si je splnit.

Ten první se týkal mě a mých rodičů. Existovalo jediné rozumné zavření našeho rodinného koníčku. Myšlenku na společné putování jsme měli v hlavě všichni – stejně jako obavu, abychom se cestou navzájem nezabili. Adrenalinové sporty jsem si ale vždycky chtěl vyzkoušet a dovolená s příbuznými mi přišla jako dobrý začátek.

Navrhl jsem to na Vánoce 2017, když jsme si rozdali všechny dárky. „Dali jste mi život, já bych vám rád dal alespoň zážitek. Pojdme jednou putovat společně. Vyberte si zemi a já to zařídím,“ prohlásil jsem. Bylo mi jasné, že se vydáme do Santiaga... ovšem dopadlo to jinak.

„Já bych chtěla do Nepálu,“ ozvala se maminka. Přiznávám, že takový návrh jsem od své bezmála šedesátileté matky neočekával. Obeznamil jsem rodiče se všemi riziky, jako je výšková nemoc, sprchování studenou vodou a každodenní konzumace rýže. Ovšem maminka zůstala neoblomná. A tak jsem se pustil do zařizování. Říkal jsem si, že buď prohloubíme naše rodinné vazby, nebo alespoň budu dědit dřív.

Na cestu jsme se vydali v říjnu 2018 a pěším putováním po Himálaji strávili tři týdny. Vyšplhali jsme až do pěti a půl tisíce metrů nad mořem, obešli u toho Annapurnu a prožili dobrodružství, které nás stmelilo v docela novém vztahu. Už jsem nebyl syn na nedělním obědě u svých rodičů. Stali se z nás partáci putující po nejvyšších horách světa. Celé dny jsme chodili pod štíty osmitisícovek, večer se zase choulili v péřovkách u čaje. Ve skromných lodžích bez elektřiny jsme měli dost času probrat témata, ke kterým bychom se jinak nejspíš nikdy nedostali.

Na cestování mě vždycky bavilo, že i dobře naplánovaná výprava vystavuje účastníky naprosto nečekaným situacím. A o špatně naplánované výpravě to platí dvojnásob. Mohli jsme se díky tomu poznávat třeba při dvanácti hodinách strávených v dopravní zácpě či společně přivykat nepohodlí vlhkých pokojů a suchých toalet vysoko v horách. Maminka konečně zjistila, že je syn taky trochu po ní, když jsme se kvůli mým omezeným navigačním schopnostem hned několikrát odchýlili od správné cesty. Otec se zase mohl dmout pýchou nad tím, že mě vychoval k obrazu svému, když jsem i nadále odmítal použít mapu a házel vinu na turistické značení.

I já se o svých rodičích dozvěděl spoustu nového. Například to, že jsou kromě slušných chodců také znamenití běžci. Maminka mě o tom

